

Datum van : 17/12/2025
inontvangstneming

Zaak C-652/25*

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing krachtens artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof

Datum van indiening:

6 oktober 2025

Verwijzende rechter:

Sąd Okręgowy w Częstochowie (Polen)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

3 oktober 2025

Verwerende partij:

BLUEBERRY sp. z o.o.

Andere partij in de procedure:

CASK Besloten Vennootschap

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

Verzoek om een Europees betalingsbevel.

Voorwerp en rechtsgrondslag van de verwijzing

De pensionering van rechters van de gewone rechterlijke instanties en de verenigbaarheid met het Unierecht van onder meer een nationale bepaling die de voortzetting van het ambt van rechter afhankelijk stelt van de wil van een orgaan dat niet overeenkomstig de grondwet is opgericht.

Prejudiciële vragen

- 1) Moeten artikel 19, lid 1, tweede alinea, van het Verdrag betreffende de Europese Unie (VEU), uitgelegd in het licht van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”) en artikel 2

* Procestaal: Pools.

VEU, en artikel 2 en artikel 6, lid 1, van richtlijn 2000/78/EG van de Raad van 27 november 2000 tot instelling van een algemeen kader voor gelijke behandeling in arbeid en beroep (hierna: „richtlijn 2000/78”), gelezen in samenhang met de artikelen 21 en 47 van het Handvest, en artikel 47 van het Handvest aldus worden uitgelegd dat wanneer rechters van de gewone rechterlijke instanties van een lidstaat volgens het recht van die lidstaat van rechtswege met pensioen gaan op de leeftijd van 67 jaar of, indien binnen de gestelde termijn een daartoe strekkende verklaring en een medisch attest worden overgelegd, op de leeftijd van 70 jaar, die bepalingen zich verzetten tegen de toepassing – op rechters die reeds in actieve dienst waren toen deze regeling van kracht was en behoudens de uitzonderingen die voortvloeien uit het beginsel van rechtszekerheid, wanneer een dergelijke rechter op basis daarvan heeft gehandeld – van de nationale regeling die vervolgens is ingevoerd, op grond waarvan de pensioenleeftijd is verlaagd tot 65 jaar en er voor de verhoging van die leeftijd tot 70 jaar aanvullende voorwaarden zijn gesteld, te weten het verkrijgen van toestemming van de minister van Justitie en, nadat het Hof had geoordeeld dat een dergelijke voorwaarde in strijd was met artikel 19, lid 1, onder b), VEU (zaak C-192/18), het verkrijgen van toestemming van een orgaan als de nationale raad voor de rechtspraak, waarbij (a) dit orgaan volgens de rechtspraak van het Hof en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) niet onafhankelijk is, (b) de rechter geen rechtsmiddel heeft bij een rechter die een effectieve rechterlijke bescherming waarborgt, (c) de voorwaarden voor het verlenen van toestemming vaag, dubbelzinnig en niet verifieerbaar zijn, waardoor het orgaan op discretionaire wijze kan handelen, (d) de door het orgaan opgestelde motivering in de praktijk niet verduidelijkt op welke wijze die voorwaarden moeten worden toegepast en (e) de verlaging van de pensioenleeftijd gepaard is gegaan met een wijziging, zoals hierboven bedoeld, van de regeling voor de verlenging van de actieve diensttijd, die in de ogen van de justitiabelen redelijke twijfel doet rijzen over de ongevoeligheid van een gewone rechter voor externe factoren en zijn neutraliteit ten aanzien van de hem voorgelegde belangen, en deze verlaging, in het licht van genoemde wijziging, niet evenredig is aan enig legitiem doel?

- 2) Indien vraag 1 bevestigend wordt beantwoord, moeten artikel 19, lid 1, tweede alinea, VEU, uitgelegd in het licht van artikel 47 van het Handvest en artikel 2 VEU, en artikel 47 van het Handvest, dan aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen de toepassing op een rechter van een gewone rechterlijke instantie van een nationale regeling die voor de verhoging van de pensioenleeftijd tot 70 jaar een aanvullende voorwaarde stelt, te weten het verkrijgen van toestemming van een orgaan als de nationale raad voor de rechtspraak, in een situatie waarin die regeling de in de punten a tot en met d van de eerste vraag genoemde kenmerken heeft?
- 3) Indien vraag 1 bevestigend wordt beantwoord, moeten de beginselen van rechtszekerheid en gewettigd vertrouwen dan aldus worden begrepen dat,

indien een rechter de verklaring en het attest met het oog op de verhoging van de pensioenleeftijd tot 70 jaar heeft ingediend binnen de relevante wettelijke termijn, berekend vanaf de datum van pensionering die is vastgesteld in de nationale regeling die in strijd is met het Unierecht (dat wil zeggen 65 jaar in plaats van 67 jaar), deze termijn moet worden geacht te zijn nageleefd?

- 4) Indien de eerste vraag ontkennend wordt beantwoord, moeten artikel 19, lid 1, tweede alinea, VEU, uitgelegd in het licht van artikel 47 van het Handvest en artikel 2 VEU, en artikel 2 en artikel 6, lid 1, van richtlijn 2000/78, gelezen in samenhang met de artikelen 21 en artikel 47 van het Handvest, en artikel 47 van het Handvest dan aldus worden uitgelegd dat wanneer rechters van de gewone rechterlijke instanties van een lidstaat volgens het recht van die lidstaat van rechtswege met pensioen gaan op de leeftijd van 67 jaar of, indien binnen de gestelde termijn een daartoe strekkende verklaring en een medisch attest worden overgelegd, op de leeftijd van 70 jaar, die bepalingen zich verzetten tegen de toepassing van een later ingevoerde nationale regeling die voor de verhoging van de pensioenleeftijd tot 70 jaar een aanvullende voorwaarde stelt, te weten het verkrijgen van toestemming van een orgaan als de nationale raad voor de rechtspraak, waarbij (a) dit orgaan volgens de rechtspraak van het EHRM niet onafhankelijk is, (b) de rechter geen rechtsmiddel heeft bij een rechter die een effectieve rechterlijke bescherming waarborgt, (c) de voorwaarden voor het verlenen van toestemming vaag, dubbelzinnig en niet verifieerbaar zijn, waardoor het orgaan op discretionaire wijze kan handelen, (d) de door het orgaan opgestelde motivering in de praktijk niet verduidelijkt op welke wijze die voorwaarden moeten worden toegepast, en (e) bovengenoemd aanvullend criterium in de plaats is gekomen van het criterium van het verkrijgen van toestemming van de minister van Justitie, waarvan de invoering gepaard ging met een verlaging van de pensioenleeftijd van 67 naar 65 jaar en dat door het Hof reeds in strijd met artikel 19, lid 1, tweede alinea, EVRM werd geacht?
- 5) Moeten artikel 19, lid 1, tweede alinea, VEU, artikel 47 van het Handvest, de artikelen 2 en 4, lid 3, VEU en de beginselen van voorrang van het Unierecht en van effectieve rechterlijke toetsing, in het licht van het arrest van het Hof van 13 maart 2007 in zaak C-432/05, Unibet, aldus worden uitgelegd dat een rechterlijke instantie die is samengesteld uit een rechter als bedoeld in de eerste of de vierde vraag, bevoegd is om de toepassing van een in die vragen genoemde bepaling van nationaal recht, die erin voorziet dat hij op pensioen wordt gesteld, ambtshalve te schorsen en om zowel in de onderhavige zaak als in andere zaken uitspraak te blijven doen totdat het Hof de gestelde vraag heeft beantwoord, indien deze rechterlijke instantie dit nodig acht om de bij haar aanhangige zaak te beslechten in overeenstemming met de toepasselijke bepalingen van het Unierecht?

- 6) Moeten de in de eerste en de vierde vraag genoemde bepalingen en beginselen aldus worden uitgelegd dat wanneer het Hof een van deze vragen bevestigend beantwoordt, de daarin genoemde bepalingen van nationaal recht die voorzien in de pensionering van een rechter, niet mogen worden toegepast en de rechter niet op pensioen wordt gesteld, tenzij daarvoor een andere rechtsgrondslag bestaat?

Toepasselijke wettelijke bepalingen

Aangehaalde bepalingen van nationaal recht

Grondwet van de Republiek Polen: artikel 175, lid 1, artikel 176, lid 2, artikel 179 en artikel 180

Ustawa z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (wet van 27 juli 2001 betreffende de organisatie van de gewone rechterlijke instanties (hierna: „u.s.p.”): artikel 69

Deze wet regelt de pensionering van rechters. In de periode van 2007 tot de tweede helft van 2017 was de verlenging van de actieve status van 65 jaar (en vanaf 1 januari 2013 van 67 jaar) tot 70 jaar afhankelijk van de indiening door de rechter van een passende intentieverklaring en een gezondheidsverklaring.

Artikel 69 van de u.s.p., dat deze kwestie regelt, luidde vanaf 1 januari 2013:

„§ 1. Een rechter gaat met pensioen op de datum waarop hij de leeftijd van 67 jaar bereikt of op de datum waarop hij de in § 1a genoemde leeftijd bereikt, tenzij hij, uiterlijk zes maanden voor het bereiken van die leeftijd, aan de minister van Justitie verklaart dat hij zijn ambt wenst te blijven uitoefenen en een attest overlegt waarin staat dat hij, wat zijn gezondheidstoestand betreft, geschikt is om het ambt van rechter uit te oefenen, welk attest is afgegeven volgens de beginselen die gelden voor een kandidaat voor een rechterlijk ambt.

[...]

§ 3. Als een rechter de in lid 1 bedoelde verklaring aflegt en het in lid 1 bedoelde attest overlegt, mag hij zijn ambt uiterlijk tot aan de leeftijd van 70 jaar uitoefenen. [...]”.

Bij wet van 16 november 2016 werd bovengenoemde bepaling zodanig gewijzigd dat de pensioenleeftijd werd verlaagd tot 65 jaar (en bij een latere wet van 12 juli 2017 werd deze leeftijd voor vrouwen verlaagd tot 60 jaar) en dat, naast de wil van de rechter om zijn ambt te blijven uitoefenen en naast het medisch attest, de toestemming van de minister van Justitie noodzakelijk werd.

In zijn arrest C-192/18 oordeelde het Hof dat de Republiek Polen haar verplichtingen uit hoofde van het Unierecht niet was nagekomen door dit

aanvullende criterium in te voeren en door een verschillende pensioenleeftijd voor vrouwen en mannen vast te stellen.

Op 8 december 2017 wijzigde de Republiek Polen de wet inzake de Krajowa Rada Sądownictwa (nationale raad voor de rechtspraak; hierna: „KRS”), waarbij, in strijd met de grondwet, de mandaten van de leden van de KRS werden beëindigd en er een nieuwe KRS, afhankelijk van de politieke macht, voor in de plaats werd opgericht. Onmiddellijk nadat de KRS afhankelijk werd gemaakt van de politieke macht, werd de wet van 12 april 2018 aangenomen, die op 23 mei 2018 in werking trad en de formulering van artikel 69 u.s.p. als volgt wijzigde:

„§ 1. Een rechter gaat met pensioen op de datum waarop hij de leeftijd van 65 jaar bereikt, tenzij hij, uiterlijk zes maanden en ten vroegste twaalf maanden voor het bereiken van die leeftijd, verklaart dat hij zijn ambt wenst te blijven uitoefenen en een attest overlegt waarin staat dat hij, wat zijn gezondheidstoestand betreft, geschikt is om het ambt van rechter uit te oefenen, welk attest is afgegeven volgens de beginselen die gelden voor een kandidaat voor een rechterlijk ambt.

§ 1b. De [KRS] kan instemmen met de voortzetting van het ambt van rechter indien dit gerechtvaardigd wordt door het belang van de rechtsbedeling of door een zwaarwegend maatschappelijk belang, in het bijzonder indien dit gerechtvaardigd wordt door het rationele gebruik van het personeel van de gewone rechterlijke macht of door de behoeften die voortvloeien uit de werklust van de afzonderlijke rechtbanken. De beslissing van de [KRS] is definitief. Indien de procedures met betrekking tot de verdere uitoefening van het ambt van rechter na de in § 1 bedoelde leeftijd niet zijn afgerond, blijft de rechter in functie totdat deze procedures zijn afgerond.

[...]

Indien [KRS] de in § 1b bedoelde toestemming verleent, mag de rechter zijn functie uiterlijk tot de leeftijd van 70 jaar uitoefenen. [...].”

Aangehaalde bepalingen van Unierecht

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie: artikel 21, lid 1, artikel 47

Verdrag betreffende de Europese Unie: artikel 19, lid 1

Richtlijn 2000/78/EG van de Raad van 27 november 2000 tot instelling van een algemeen kader voor gelijke behandeling in arbeid en beroep: artikel 6, lid 1

Aangehaalde rechtspraak

Nationale rechtspraak

*Besluit van een panel van rechters van de Sąd Najwyższy van 2 juni 2022
IKZP 2/22*

„[De KRS] die is samengesteld volgens de procedure die is vastgelegd in de bepalingen van de wet van 8 december 2017 tot wijziging van de [KRS]-wet [...] is geen orgaan dat identiek is aan een grondwettelijk orgaan, waarvan de samenstelling en de wijze van benoeming worden geregeld door de grondwet van de Republiek Polen, met name in artikel 187, lid 1.”

Arrest van de Sąd Najwyższy (Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych) [hoogste rechterlijke instantie in burgerlijke en strafzaken (kamer voor arbeids- en socialezekerheidszaken), Polen] van 5 december 2019. III PO 7/18

„[...] De Sąd Najwyższy is van oordeel dat de huidige [KRS] [...] niet [...] voldoende waarborgen biedt voor onafhankelijkheid van de wetgevende en uitvoerende autoriteiten in de procedure voor de benoeming van rechters.”

Unierechtspraak

Arrest van het Hof van 5 november 2019, C-192/18, Commissie/Polen (Onafhankelijkheid van de gewone rechterlijke instanties)

Arrest van het Hof van 21 december 2023, C-718/21, Krajowa Rada Sądownictwa (Aanblijven van een rechter)

Arrest van het Hof van 4 september 2025, C-225/22, AW „T”.

Arrest van het Hof van 3 juli 2025, C-646/23 en C-661/23, Lita en Jeszek

Beknorte weergave van de feiten en de procedure

- 1 Verzoekster BLUEBERRY heeft bij de Sąd Okręgowy w Częstochowie (rechter in eerste aanleg Częstochowa, Polen), de verwijzende rechter, een vordering ingesteld tot verkrijging van een Europees betalingsbevel tegen verweerster, CASK Besloten Vennootschap. Op 8 augustus 2022 heeft deze rechter een vonnis gewezen. In de beroepsprocedure heeft Sąd Apelacyjny w Katowicach (rechter in tweede aanleg Katowice, Polen) de uitspraak van de rechter in eerste aanleg te Częstochowa gedeeltelijk vernietigd en de zaak voor heroverweging terugverwezen naar die rechter.
- 2 Een rechter die met ingang van 22 juli 2025 met pensioen zou gaan overeenkomstig artikel 69, lid 1, u.s.p. werd aangeduid om de zaak te behandelen, als alleenzetelend rechter.
- 3 De rechter is geboren op 21 juli 1960 en werd op 25 februari 2002 benoemd tot rechter bij de rechterbank van eerste aanleg te Częstochowa. Op 16 december 2024, binnen de wettelijke termijn dus, diende hij een verzoek in overeenkomstig

artikel 69, lid 1, u.s.p. waarin hij te kennen gaf het ambt van rechter bij de rechtbank van eerste aanleg te Częstochowa te willen blijven uitoefenen. Hij richtte het verzoek aan de minister van Justitie, omdat hij van mening was dat de KRS in zijn huidige samenstelling niet wettelijk kon oordelen over de vraag of hij het ambt van rechter kon blijven uitoefenen, in overeenstemming met de rechtspraak van de Sąd Najwyższy (hoogste rechterlijke instantie in burgerlijke en strafzaken, Polen) en de Europese rechters. Dit verzoek werd via de president van de rechtbank van eerste aanleg te Częstochowa en door de minister van Justitie naar de KRS gestuurd, die tot op heden niet op het verzoek heeft gereageerd.

- 4 Nadat de verwijzende rechter twijfels had geuit over de status van de rechter (rechtbank) die de zaak behandelt, in het bijzonder over de vraag of hij het recht heeft om recht te spreken, dan wel of dat recht afhankelijk is van een beslissing van een orgaan dat niet onafhankelijk is en waarvan de beslissingen niet onderworpen zijn aan rechterlijke toetsing, heeft hij het Hof om een prejudiciële beslissing verzocht.

Motivering van de prejudiciële verwijzing

- 5 In het licht van zowel de rechtspraak van de nationale rechterlijke instanties als de rechtspraak van het Hof en het EHRM bestaat er volgens de verwijzende rechter geen twijfel over dat de KRS na de oprichting ervan overeenkomstig de wet van 8 december 2017 geen onafhankelijk orgaan is. Bovendien worden beroepen tegen beslissingen van de KRS op grond van artikel 26, lid 1, van de wet op de Sąd Najwyższy behandeld door de Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych (kamer voor bijzondere controle en publieke zaken) van de Sąd Najwyższy, die volgens de rechtspraak van het Hof geen rechterlijke instantie vormt in de zin van artikel 267 VWEU of artikel 19, lid 1, tweede alinea, VEU (zie arrest C-225/22 van het Hof) en dus ook geen effectieve rechterlijke toetsing waarborgt.

Vraag 1

- 6 Sinds 2013 kunnen rechters in beginsel op 67-jarige leeftijd met pensioen gaan of, indien zij dat wensen en beschikken over een medisch attest, op 70-jarige leeftijd. Die regeling was bedoeld om de onafhankelijkheid van rechters te waarborgen en de procedure voor verlenging van het ambt van rechter zo objectief mogelijk te maken.
- 7 De bij de hervorming van 16 november 2016 en 12 juli 2017 aangebrachte wijziging hield in dat de verplichte pensionering werd ingevoerd op de leeftijd van 65 jaar voor mannen en op 60 jaar voor vrouwen, en dat het aanblijven van een rechter afhankelijk werd gesteld van een besluit van de minister van Justitie.
- 8 Het Hof oordeelde in zijn arrest C-192/18 dat deze regeling van toestemming van de minister van Justitie onverenigbaar was met artikel 19, lid 1, tweede alinea, VEU en het in strijd was met het recht van de Unie om te voorzien in een verschillende pensioenleeftijd voor mannen en vrouwen. Het Hof heeft zich echter

niet uitgesproken over de vraag of de verlaging van de verplichte pensioenleeftijd, in het kader van de regeling waarbij toestemming van de minister van Justitie moet worden verkregen om in actieve dienst te blijven, verenigbaar was met deze bepaling en met richtlijn 2000/78.

- 9 Na de oprichting bij wet van 12 april 2018 van de nieuwe KRS, die afhankelijk is van de politieke macht, werden er wijzigingen aangebracht in de u.s.p., die in wezen bestonden uit het gelijktrekken van de pensioenleeftijd voor mannen en vrouwen (65 jaar) en het vervangen van de minister van Justitie als het orgaan dat toestemming geeft om het ambt van rechter tot de leeftijd van 70 jaar te blijven uitoefenen, door de KRS.
- 10 Deze laatste wijziging is in feite een schijnbare wijziging, aangezien de nieuwe KRS een orgaan is dat afhankelijk is van politieke macht en beroepen tegen zijn beslissingen worden behandeld door een nieuwe kamer van de Sąd Najwyższy, die volgens de rechtspraak van het Hof geen effectieve rechterlijke bescherming biedt.

Vraag 2

- 11 Indien vraag 1 bevestigend wordt beantwoord, d.w.z. indien wordt aangenomen dat de bepalingen van het Unierecht zich ertegen verzetten dat voor rechters die op 1 oktober 2017, d.w.z. op de datum van inwerkingtreding van de wijziging van 16 november 2016, in functie zijn de verplichte pensioenleeftijd wordt verlaagd tot 65 jaar, blijft de vraag of de bepalingen van het recht van de Unie in de weg staan aan de thans geldende regeling voor de verlenging van de actieve dienst van een rechter tot de leeftijd van 70 jaar, op grond waarvan, naast de indiening van een intentieverklaring van de rechter om zijn ambt verder uit te oefenen en een medisch attest over zijn gezondheidstoestand, toestemming moet worden verleend door de KRS, die afhankelijk is van de politieke macht.
- 12 Volgens de verwijzende rechter kan een dergelijke regeling niet worden aanvaard in het licht van artikel 19, lid 1, tweede alinea, VEU, aangezien (1) de KRS in zijn huidige vorm afhankelijk is van de politieke macht; (2) tegen zijn beslissingen geen beroep kan worden ingesteld bij een instantie die een effectieve rechterlijke bescherming garandeert, aangezien de kamer voor bijzondere controle en publieke zaken geen dergelijke instantie is; (3) de wettelijke criteria die de KRS moet hanteren, zo vaag en weinig specifiek zijn dat zij discretionaire beslissingen mogelijk maken; 4) de door de KRS opgestelde motiveringen oppervlakkig zijn en geen transparantie waarborgen; 5) de regeling die de mogelijkheid waarborgt om uitspraak te doen totdat de zaak door de KRS is afgehandeld, leidt tot een extra afhankelijkheid van de rechter van dat orgaan en gerechtvaardigde twijfel kan doen rijzen over zijn onafhankelijkheid.
- 13 De verwijzende rechter verwijst ook naar het arrest van het Hof in zaak C-896/19, waaruit onder meer volgt dat de lidstaten ervoor dienen te zorgen dat zij elke teruggang in hun wettelijke regeling van de rechterlijke organisatie vermijden, en

zij onder meer geen regels mogen vaststellen die de onafhankelijkheid van de rechters zouden ondermijnen (punt 64). Volgens de verwijzende rechter was de tot 1 oktober 2017 in Polen geldende regeling inzake de verlenging van het ambt van een rechter na het bereiken van de pensioenleeftijd het best geschikt om de onafhankelijkheid van rechters te waarborgen, zodat deze normen op basis van arrest C-896/19 moeten worden gehandhaafd en niet mogen worden vervangen door een regeling die de onafhankelijkheid van de rechters minder beschermt.

Vraag 3

- 14 Als vraag 1 bevestigend wordt beantwoord, moet ook een meer technische kwestie in verband met de datum van indiening van de verklaring van de intentie om in functie te blijven, worden opgelost.
- 15 Volgens de huidige formulering van artikel 69, lid 1, u.s.p. moet een rechter uiterlijk zes maanden en ten vroegste twaalf maanden voor het bereiken van de leeftijd van 65 jaar verklaren dat hij wenst het ambt te blijven uitoefenen, en daarbij een passend gezondheidsattest voegen.
- 16 De vraag rijst of, gelet op het feit dat het Unierecht zich verzet tegen de verlaging van de pensioenleeftijd van 67 naar 65 jaar, ook de intentieverklaringen van de op 1 oktober 2017 in functie zijnde rechters die tussen 12 en 6 maanden voor het bereiken van de leeftijd van 65 jaar zijn afgelegd, in aanmerking moeten worden genomen, of alleen de verklaringen die tussen 12 en 6 maanden voor het bereiken van de leeftijd van 67 jaar zijn afgelegd. Volgens de verwijzende rechter moeten ook de eerstgenoemde verklaringen als geldig worden beschouwd, zoals het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel vereist. Van een rechter kan bij het afleggen van een verklaring niet worden verwacht dat hij een eigen beoordeling maakt van de nationale wetgeving vanuit het oogpunt van het Unierecht en het voorrangsbeginsel.

Vraag 4

- 17 Indien vraag 1 ontkennend wordt beantwoord, dat wil zeggen indien wordt aanvaard dat het recht van de Unie zich niet verzet tegen de bij de wetswijziging ingevoerde verlaging van de pensioenleeftijd, moet de toelaatbaarheid van een regeling die het recht om in functie te blijven afhankelijk stelt van de goedkeuring van de KRS, nog worden onderzocht. Om de redenen die reeds in de motivering van vraag 2 zijn uiteengezet, is de verwijzende rechter van oordeel dat die regeling in strijd is met het Unierecht en niet kan worden toegepast.

Vraag 5

- 18 De verwijzende rechter, die zich met name heeft laten leiden door punt 3 van het dictum van het arrest van het Hof van Justitie in de gevoegde zaken C-646/23 en C-661/23, is van oordeel dat het noodzakelijk en geoorloofd is om de regels die de voortzetting van het ambt van rechter van de rechter die de rechterlijke instantie in de onderhavige zaak vormt, afhankelijk stellen van de toestemming van de KRS,

op te schorten totdat het Hof antwoord heeft gegeven op de prejudiciële vragen. Anders zou het nuttig effect van de bepalingen van het Unierecht waarop deze vragen betrekking hebben, illusoir kunnen blijken. Om twijfels en misverstanden dienaangaande te voorkomen, heeft de verwijzende rechter het Hof verzocht om tegelijkertijd een antwoord te geven op de ontvankelijkheid van een dergelijk beroep.

Vraag 6

- 19 Indien de eerste of de vierde vraag bevestigend wordt beantwoord, moet worden verduidelijkt wat de gevolgen zijn van het feit dat het recht van de Unie zich verzet tegen een verlaging van de pensioenleeftijd voor rechters die op 1 oktober 2017 in functie waren, of tegen de huidige regeling voor de verlenging van de actieve status van een rechter. Volgens de verwijzende rechter is het hier gerechtvaardigd om de techniek toe te passen van een stapsgewijze weigering om afzonderlijke elementen van de normen van artikel 69 u.s.p. toe te passen. Een dergelijke weigering zou moeten inhouden dat een rechter die een verklaring en attest overeenkomstig artikel 69, lid 1, u.s.p. indient, zijn ambt tot de leeftijd van 70 jaar moet blijven uitoefenen, zonder dat hij daarvoor de toestemming van de KRS nodig heeft. Bijgevolg kunnen artikel 69, lid 1, onder b), u.s.p. en het eerste deel van artikel 69, lid 3, eerste volzin, u.s.p., waarin het vereiste van toestemming van de KRS wordt vastgesteld, niet worden toegepast. Evenmin kan de bepaling van artikel 69, lid 1, u.s.p. in zijn huidige formulering worden toegepast op rechters die op 1 oktober 2017 al in functie waren, voor zover de pensioenleeftijd daarin op 65 in plaats van 67 jaar is vastgesteld.
- 20 De subjectieve draagwijdte van een eventueel positief antwoord op vraag 1 of 4 moet ook worden verduidelijkt, met name of een dergelijk antwoord alleen bindend is voor de rechterlijke instanties die over de onderhavige zaak beslissen of ook voor andere rechterlijke instanties en autoriteiten, waaronder met name de minister van Justitie, de president van de rechtbank van eerste aanleg of de KRS.